

Dayak

DAYAK

“...Sabah, Merkez Komutanlığı... Tabutluklar dairesi... 1 metre genişlik ve 2 – 3 metre uzunluğunda, basık, İçinde teneşirimsi tahta bir kerevet, boğucu, daha doğrusu çıldırtıcı hücre... Duvarlarda türlü türlü lekeler, tırmıklar, yazılar... Bir kan pıhtısı üzerinde insan saçları... Bu tabutluklardan bilmem kaç tanesinin yan yana sıralı olduğu bir dam altındayız.

Beni ikiye bölünüp kendi kendimi yemeye mahkûm eden bu türlü yalnızlıkların üzerimdeki tesirini “Paşa Kapısı” bahsinde gördünüz. Hele böylesi?... Ya burada günlerce bırakılacak olursam?... Ölümden beter!...

Hücrenin kapısında delikten bana bakan ere bir pusula uzatıp kumandana götürmesini İstiyorum. Kumandanın ricam beni bir an kabul etmesidir. Kabul ediliyorum. Beni alıp kocaman avludan geçiriyorlar, Kumandanlık dairesinde bir kat yukarıya çıkarıyorlar ve kapısında “Merkez Komutan Yardımcılığı” yazılı bir odaya sokuyorlar. Orta yerdeki masada kır saçlı pembe yüzlü, mavi veya açık elâ gözlü bir kurmay yarbay veya binbaşı oturuyor. Etrafında da, herhalde beni görmek için toplanmış, muhtelif rütbelerde, 10- 12 subay...

İsminin sonradan “Dâniş” olduğunu öğrendiğim kır saçlı kurmay sordu:

– Ne istiyorsunuz?...

Kendisine, hücrenin üzerimdeki hususî tesirini anlatıyor, bunun bir mizaç ve hassasiyet meselesi, benim için dayanılmaz bir işkence olduğunu söylüyorum. Sırf bir kıyas unsuru diye de, yanıma bir kedi verilse teselli bulacak derecede yalnızlık vahşetinden ürkmüş bir insan olduğumu anlatıyorum.

Kır saçlı kurmay, gayet sinsî bir gülümseyişle lütufkârlığını

gösteriyor:

– Peki, şimdi yanınıza bir kedi gönderirim! Kedi yerine yanıma, iri yarı bir yüzbaşı gönderildi. Bu yüzbaşının bana söylediği tek söz şu oldu:

– O yazıları sen mi yazdın, namussuz?...

Ve yüzbaşı, eli, kolu, dili ve yolu bağlı adamı, posta erlerinin gözleri önünde, hallacın şilteyi dövmesi gibi, tokat, yumruk ve tekme altında hırpaladı. Gık demeden dayağı yedim. Ağzımdan süzülen bir kan şeridi, kendi acımı hissetmekten ziyade kahramanımın edasını seyretmekten geri kalmadım.

Yüzbaşı çekildikten sonra teneşire oturdum, sırtımı duvara verdim ve kalbimin bütün kuvvetiyle “Allah” ismini çekerek hislerimi iptale çalıştım. İçimde bir duygu, artık mücadelem bu noktada bittiğini ve sonum geldiğini söylerken bayılmış yahut uyumuşum... Birden ismimin dışarıdan bağrılmasıyla fırladım, açılan kapıdan çıktım. Binbir kılık ve edada, tabutluklardan çıkarılmış ve sıraya dizilmiş bir sürü tip... Bizi Merkez Kumandanı (o zaman albay) Faruk Güventürk’ün karşısına dizip ondan sonra (C.M.S.) dedikleri askerî bir kamyonu doldurdular ve Davutpaşa Kışlasına aktardılar.

Ne o?... Orada bizi karşılayan tank binbaşısında fevkalâde İltifatlı bir çehre... Beni karşısına oturttu, bir şiirimi ezbere okudu ve evime telefon etmeme izin verdi.

Muhafazamıza memur subaylar arasında en ince farika, işte, bu, hiç birinin öbürüne uymayan karakteri!... İki şey görüyorsunuz; ya ruhî bir inkıbaz hali, yahut manevî bir ishal... İkisi ortası olan yok... Biri çıkıp herkesin önünde millî terbiyesini sizden aldığını söylüyor, öbürü de size “namussuz, komünist, vatan haini!” diye hitap ediyor.

...”

(Cinnet Mustatili'nden)